

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 94.506 van 4 april 2001
in de zaak A. 80.426/XIV-1372.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat J.M. VAN DAMME,
kantoorhoudende te 9000 GENT,
Clarissenstraat 35

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX van
Pakistaanse nationaliteit, op 25 september 1998 heeft
ingediend om de vernietiging te vorderen van de bes-
lissing van 14 juli 1998 van de Vaste Beroepscommissie
voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij
wordt geweigerd hem als vluchteling te erkennen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories
van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de kennisgeving van het verslag
aan partijen en gezien het verzoek tot voortzetting
van het geding;

Gelet op de beschikking van 30 januari
2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op
7 maart 2001;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter
A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
J.M. VAN DAMME, die verschijnt voor de verzoekende
partij, en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt
voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste
Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973;

1. Over de procedure.

1.1. Overwegende dat verzoeker opwerpt dat de
memorie van antwoord overeenkomstig artikel 86 van het
Regentbesluit van 23 augustus 1948 onontvankelijk is,
daar de verwerende partij geen bewijsstukken en even-
min een inventaris van de stavingsstukken in medede-
ling geeft;

1.2. Overwegende dat luidens artikel 86, eerste
lid, van het procedurereglement de tot de Raad van
State gerichte memories een inventaris van de ter
staving ingeroepen stukken moeten bevatten; dat in
tegenstelling tot wat verzoeker laat gelden, de me-
morie van antwoord vergezeld was van het volledig
administratief dossier van de verwerende partij met
hierin de door haar ingeroepen stukken; dat de verzoe-
kende partij de gelegenheid heeft gehad om van deze
stukken op de griffie kennis te nemen en dienaangaande
de opmerkingen te maken die haar passend voorkomen;
dat het ontbreken van een formele inventaris haar
recht van verdediging niet heeft geschaad; dat er dan

ook geen reden bestaat om de memorie van antwoord en de erbij gevoegde stukken uit de debatten te weren;

2. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. XXX, van Pakistaanse nationaliteit, komt op 18 april 1996 in België aan en vraagt op 22 april 1996 om erkenning in de hoedanigheid van vluchteling.

2.2. Deze aanvraag wordt op 15 april 1998 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt verworpen :

"Betrokkene, die verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, zou financieel 'supporter' zijn geweest voor het 'MQM' (Muttahida Quami Movement). Zijn familieleden zouden 'MQM' steun verleend hebben. Op 27 juli 1993 zou betrokkene's vader naar Korangi zijn gegaan om een oogoperatie te ondergaan. Betrokkene zou daar nooit zijn aangekomen. Op 29 juli 1993 legt betrokkene een FIR (First Information Rapport) neer tegen onbekenden. Op 30 juli 1993 treft betrokkene zijn vader aan in het Jinnah-hospitaal. Betrokkene's vader zou door een aantal mensen zijn geslagen en omstaanders zouden hem naar het ziekenhuis hebben gebracht. Betrokkene's vader zou er echter zo slecht aan toe zijn geweest dat hij op 4 augustus 1993 overleed aan de opgelopen verwondingen. Betrokkene zou daarna zelf achterhaald hebben dat haqiqi-leden van Landhi zijn vader zouden hebben neergeslagen, maar hij zou het niet aangedurfd hebben klacht tegen hen neer te leggen. In juni 1994 zouden mensen bij betrokkene langsgeweest zijn en naar hem hebben gevraagd. Betrokkene zou in voortdurende angst hebben geleefd en zou ook éénmaal door haqiqi zijn bedreigd. Op 11 maart 1996 zou betrokkene's geadopteerde broer (sinds 1989) gedood zijn in een 'false encounter'. Betrokkene kreeg angst en besloot het land te ontvluchten.

Ter staving van zijn asielaanvraag legde betrokkene de FIR neer die in juli 1993 was neerge-

legd tegen onbekenden, een overlijdensbewijs van zijn vader, en geboortebewijzen van zijn kinderen.

Niettegenstaande de Commissaris-generaal aanvankelijk een beslissing nam dat verder onderzoek noodzakelijk maakt, heeft betrokkene onvoldoende elementen aangebracht waaruit blijkt dat hij zijn land verlaten heeft uit een gegronde vrees voor vervolging.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat betrokkene een aantal onsamenhangende verklaringen neerlegde in de loop van de asielpprocedure. Zo verklaarde betrokkene bij de Dienst Vreemdelingen-zaken dat zijn vader door gezanten van de regering zou gedood zijn omdat zijn zoon lid was van 'MQM', terwijl hij in zijn interview ten gronde verklaart dat zijn vader vermoedelijk zou zijn neergeslagen omdat de familie van streek was verhuisd. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene verschillende namen geeft van zijn agent en ook van de naam die in zijn vals paspoort zou hebben gestaan (Dienst Vreemdelingen-zaken : naam paspoort : Irfan Malir, agent : Arif Butt; ten gronde : naam paspoort : Irfan Butt, agent Arif Butt).

Verder dient vastgesteld dat betrokkene betrokkenheid bij 'MQM' minimaal lijkt geweest te zijn. Zo zou betrokkene enkel financiële steun hebben gegeven. Hij verklaart dat hij geen lid werd omdat dat te gevaarlijk was. Bovendien weet betrokkene niet hoeveel sectoren en zones er zijn van het 'MQM' in Karachi.

Verder dient ook opgemerkt te worden dat betrokkene zeer algemeen en vaag blijft omwille van zijn vluchtmotieven en kan hij op geen enkel moment in zijn asielpprocedure aanhalen dat hij zijn land verlaten heeft uit een gegronde vrees voor vervolging. Betrokkene zou immers nooit gearresteerd, gevangengezet, aangeklaagd en/of in staat van beschuldiging gesteld zijn.

Er dient ook vastgesteld te worden dat de door betrokkene aangehaalde doodslag op zijn vader als feit op zich onvoldoende is om in de zin van de Conventie van Genève erkend te worden als vluchteling, daar bovengenoemde gebeurtenis voor hem zonder gevolg is gebleven. Bovendien zijn de omstandigheden waarin dit incident zich heeft afgespeeld, zeer onduidelijk.

Wat betreft de moord op zijn geadopteerde broer, dient het volgende te worden vastgesteld. Betrokkene heeft geen bewijzen kunnen aanbrengen dat de persoon waarover hij melding maakt wel degelijk zijn adoptieve broer is. Bovendien blijkt uit verklaringen van betrokkene dat hij slechts sporadisch contact had met zijn adoptiebroer en dat deze volgens betrokkene een notoir 'MQM'-werker was, en daarom meer gevisieerd was. Er bestaat alleszins geen verband tussen de moord op zijn

broer en de vrees die betrokkene daardoor zou dienen te koesteren, temeer daar betrokkene weinig activiteiten voor het 'MQM' ontplooidde.

Wat betreft betrokkenes problemen van en vrees voor haqiqi, kan gesteld worden dat hij zijn eventuele problemen met haqiqi-leden in Karachi zou kunnen ontwijken door zich elders in Pakistan te vestigen, temeer daar hij geen gegronde redenen kan aanhalen die een verdere interne vlucht zouden uitsluiten. Haqiqi-leden zijn immers enkel en alleen in Karachi actief.

Wat er ook van zij, betrokkene heeft geen afdoende elementen aangebracht waarom hij zijn land verlaten heeft en waarom hij een vrees zou moeten koesteren in geval van een eventuele terugkeer naar Pakistan. Sinds de deelstaatverkiezingen van februari 1997 is het 'MQM' immers een regeringscoalitie aangegaan met de 'M.L.' (Muslim League) van Nawaz Shariff, waarin ze zeven ministerportefeuilles bezit.

Er dient ook vastgesteld dat de door betrokkene vastgestelde documenten ter staving van zijn asielaanvraag, de appreciatie van zijn dossier niet vermogen te wijzigen.

Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene niet in het bezit van een reisdocument is, waardoor zijn reisweg niet kan gecontroleerd worden.

Uit wat voorafgaat kan niet worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van art. 1, par. A, lid 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 in hoofde van betrokkene.".

2.3. Verzoeker tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 29 april 1998 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

2.4. Het beroep wordt opgeroepen op de zitting van 14 juli 1998.

Op deze zitting werd verzoeker, bijgestaan door zijn toenmalige raadvrouw, gehoord.

Dezelfde dag neemt de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing, waarbij het beroep ontvankelijk, maar

ongegrono worot verklaaro en de erkenning in de hoedanigheid van vluchteling derhalve worot geweigerd.

Deze beslissing rust op volgende redene-
ving :

"Overwegende dat appellant voorhoudt dat hij de Muttahida Quami Movement (MQM) financieel ondersteunde; dat zijn vader zich op 3 juli 1993 naar Korangi begaf teneinde er een oogoperatie te ondergaan doch er evenwel nooit toekwam; dat appellant een First Information Report (FIR) neerlegde tegen onbekenden; dat appellant op 30 juli 1993 zijn vader terugvindt in een ziekenhuis waar hij belandde nadat hij mishandeld was door enkele mensen; dat zijn vader op 3 augustus 1993 overlijdt aan de opgelopen verwondingen en appellant later verneemt dat hij werd ineengeslagen door Haqiqi-leden van Landhi; dat appellant ook eenmaal werd bedreigd door een Haqiqi-lid en in voortdurende angst leefde; dat appellant, nadat zijn geadopteerde broer op 11 maart 1996 gedood werd in een 'false encounter', besliste het land te verlaten; dat hij op 22 april 1996 in België een asielaanvraag indiende;

Overwegende dat appellant niet aantoont wanneer hij zijn land verlaten heeft noch wanneer hij in België toekwam; dat hij zelfs geen begin van bewijs kan voorleggen omtrent zijn identiteit; dat hij ter zitting verklaart op het ogenblik van zijn vertrek in het bezit te zijn geweest van een geldig paspoort doch dit te hebben achtergelaten in zijn herkomstland; dat hij in gebreke blijft een aannemelijke verklaring te geven waarom hij niet met dit paspoort zou kunnen gereisd hebben doch eerder met een aangekocht vals paspoort; dat hij geen aannemelijke verklaring geeft voor de tegens-trijdheden vastgesteld in de bestreden beslissing met betrekking tot de naam die in zijn vals paspoort zou hebben gestaan; dat bovendien uit inlichtingen, ingewonnen bij de Nederlandse overheden, blijkt dat appellant op 18 augustus 1994 en 31 maart 1996 een visum bekwam voor een familiebezoek (zie faxbericht van 15 juli 1997); dat appellant derhalve niet aantoont dat hij met een vals paspoort reisde; dat voorgaande vaststellingen het relaas met betrekking tot zijn reisweg ongeloofwaardig maken;

Overwegende dat appellant verklaart dat de moord op zijn adoptiebroer de directe aanleiding was van zijn vlucht uit Pakistan; dat hij evenwel geen begin van bewijs aanbrengt omtrent een mogelijke graad van verwantschap tussen de vermoorde persoon en hemzelf; dat hij bovendien geen overlijdensakte van deze voorgehouden broer kan neerleggen en hiervoor ook geen aannemelijke verklaring kan geven; dat appellant steeds verklaard heeft zelf nooit lid te zijn geweest van de MQM;

dat hij deze partij enkel financieel ondersteunde in Pakistan; dat hij ook in België maandelijkse bijdragen aan de partij zou storten; dat hij die-naangaande zelfs geen begin van bewijs kan voorleggen;

Overwegende dat appellant in zijn verzoekschrift stelt dat hij onder meer gezocht werd door Haqiqi-leden omdat hij tussen 1992 en 1995 MQM-leden verborg; dat appellant dit nooit eerder verklaarde noch tijdens zijn verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 22 april 1996, noch tijdens zijn verhoor in het kader van het Dringend Beroep op 27 april 1996, noch tijdens zijn verhoor ten gronde op 23 februari 1998; dat appellants verklaringen omtrent zijn MQM-betrokkenheid derhalve ongeloofwaardig zijn;

Overwegende dat appellant stelt dat zijn vader werd vermoord door Haqiqi-leden; dat hij een overlijdensakte neerlegt van zijn vader; dat dit attest geenszins de doodsoorzaak vermeldt;

Overwegende dat de verklaringen van de kandidaatvluchtelingen coherent en consistent moeten zijn; dat hij in de mate van het mogelijke een poging moet ondernemen bewijselementen aan te brengen ter staving van zijn asielaanvraag en bij het ontbreken hiervan een aannemelijke verklaring moet geven; dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegekend als alle elementen werden onderzocht en men op algemene wijze overtuigd is van de geloofwaardigheid van diens relaas (UNHCR, Guide des Procédures et Critères à appliquer pour déterminer le Statut de Réfugié, Genève, januari 1992, 53); dat dit in casu niet zo is;

Overwegende dat appellant niet aantoont dat hij de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit heeft niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, nationaliteit, godsdienst, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging in de zin van artikel 1, (A), 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.";

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat het verzoekschrift in strijd met het bepaalde in artikel 2, § 1, 2/ van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 geen uiteenzetting van middelen bevat en derhalve niet ontvankelijk is;

3.2. Overwegende dat de verzoekende partij er terecht op wijst dat in deel I van haar verzoekschrift onder de hoofding 'Nietigheid der beslissing' wordt aangevoerd dat artikel 6 van het Europees verdrag van de rechten van de mens werd geschonden doordat haar zaak door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet in het openbaar, maar met gesloten deuren is behandeld; dat het verzoekschrift reeds in het eerste deel een voldoende ontwikkeld rechtsmiddel bevat, zodat de exceptie van onontvankelijkheid niet opgaat;

4. Over de gegrondheid van het beroep.

4.1.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel laat gelden dat artikel 6 van het Europees verdrag van de rechten van de mens in verband met de openbare en onpartijdige behandeling van rechtszaken werd geschonden doordat de zaak met gesloten deuren is behandeld, terwijl het niet voldoende is dat de uitspraak in openbare zitting gebeurt, maar de behandeling van de zaak eveneens openbaar moet zijn en zeker wanneer dit -zoals in casu- wordt gevraagd;

4.1.2. Overwegende dat het verslag van de zitting van 14 juli 1998 uitdrukkelijk vermeldt dat de zaak in het openbaar werd behandeld; dat de voorgedrukte vermeldingen in verband met een behandeling met gesloten deuren zijn doorgehaald; dat het verslag van de zitting een authentieke akte is, die alleen kan worden aangevochten door een betichting van inschrijving wegens valsheid; dat wanneer men dit rechtsmiddel niet heeft aangewend de vermelding in het verslag aangaande de openbare behandeling van de zaak geacht moet worden overeen te stemmen met de werkelijkheid; dat, daargelaten de vraag of artikel 6 van het Europees verdrag van de rechten van de mens in deze wel van toepassing is, het middel feitelijke grondslag mist;

4.2.1. Overwegende dat verzoeker opmerkt dat de bestreden beslissing 'een storende fout' bevat waar wordt vermeld dat hij op 22 januari 1996 een aanvraag tot erkenning in de hoedanigheid van vluchteling heeft ingediend terwijl deze aanvraag dateert van 22 april 1996;

4.2.2. Overwegende dat de materiële vergissing in de aanhef in verband met de precieze datum van verzoekers aanvraag geen enkele weerslag op de uitspraak van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen heeft gehad en dan ook niet tot vernietiging ervan kan leiden; dat het tweede middel niet ontvankelijk is;

4.3.1. Overwegende dat in het derde middel, afgeleid uit de schending van de redelijkheidsnorm en van de beginselen van behoorlijk bestuur, verzoeker laat gelden dat men hem verwijt dat hij voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen verklaringen aflegde die hij voordien nooit had afgelegd zoals bijvoorbeeld dat hij gezocht werd door Haqiqi-leden en dat hij MQM-leden verborg, terwijl het onredelijk en in een democratische rechtsstaat onaanvaardbaar is dat zijn verklaringen daarom ongeloofwaardig zijn, dat de zogezegde nieuwe verklaringen veeleer een toelichting zijn van wat hij steeds heeft voorgehouden namelijk zijn vrees voor vervolging en foltering wegens betrokkenheid bij de MQM-beweging;

4.3.2. Overwegende dat voor het eerst in de beroepsakte aan de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen verzoeker liet gelden door Haqiqi-leden te worden gezocht omdat hij tussen 1992 en 1993 MQM-leden had verborgen; dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen haar appreciatiebevoegdheid niet te buiten is gegaan toen ze aannam dat dergelijk cruciaal gegeven ongetwijfeld eerder aan de bevoegde overheden

ware meegedeeld indien het aan de werkelijkheid beantwoordde en het voor het eerst in de beroepsakte aanvoeren ervan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen omtrent zijn MQM-betrokkenheid hypothekeerde; dat het derde middel niet gegrond is;

4.4.1. Overwegende dat in het vierde middel verzoeker betoogt dat het van een gebrek aan goed bestuur en rechtsbedeling getuigt, enerzijds, van hem bewijskrachtige attesten te eisen, welke hij niet kan bekomen, en, anderzijds, zelf geen initiatief te nemen om bewijskrachtige attesten op te vragen;

4.4.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de kandidaat-vluchteling het bewijs dient te leveren dat hem de hoedanigheid van vluchteling moet toegekend worden, dat het derhalve niet aan de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen toekomt om een eigen onderzoek nopens de ingeroepen gegevens te voeren en bewijzen te verzamelen;

4.4.3. Overwegende dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een aanvraag tot erkenning in de hoedanigheid van vluchteling in beginsel op de vreemdeling zelf rust; dat, zoals iedere burger die om een erkenning vraagt ook de asielzoeker moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is; dat blijkens de bestreden beslissing verzoeker op tal van punten tekortgekomen is aan zijn verplichting om "in de mate van het mogelijke een poging te ondernemen bewijselementen ter staving van zijn aanvraag aan te brengen en bij het ontbreken hiervan een aannemelijke verklaring te geven"; dat het de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet toekomt tekortkomingen van een asielzoeker aan zijn bewijsverplichtingen aan te vullen; dat het vierde middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeven-
duizend frank, komen ten laste van de verzoekende
partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op vier april tweeduizendeen, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.